

Ștefana Buzăului

Ioana.belu

Ștefana Buzăului

De roșii cărnoase cu pieptu-ncărcat
Sub bluza de stambă c-un vrej strâns legat
Cu păru-mpletit în funii de ceapă
Prins într-un coc sub basmaua-nflorată

Ștefana Buzăului în câmp se arată

În sapă proptită, așteaptă să vie
Șuvoiul de apă din munți în câmpie
S-adape pământul setos al tarlalei
De morcovi și varză de toamnă târzie

Ștefana Buzăului stăpână-i pe glie

La fiece brazdă-i retează grumazul
Lăsând-o să soarbă râvnita licoare
Și-apoi iarăși capul pe trunchi îi lipește
Ca pruncul să crească și să se facă mare

Ștefana Buzăului descântă ogorul

Prin șanț ea pășește-n galoși încălțată
Cu fusta cea largă la poale udată
Cu șorțul în care coltucul de pâine
Așteaptă de el să-și aducă aminte

Ștefana Buzăului muncește pe rupte

E roaba Ta, Doamne, dar cât e de mândră!
Scânteie de soare când ciocârlia cântă
Născută-a fost să dea și nu să primească
Nici când n-a-nvățat sufletul să-și smerească

Ștefana Buzăului veșnic dansează!

Cu mintea-i semeată de delir umilită
Cu mâini noduroase și fața zbârcită
Îngropată-i - ca-n fine să se odihnească
În locul pe care-l făcu să rodească

Ștefana Buzăului - a mea rădăcină